

Győri Gyermekdiabetes Sítábor

2017 március 5-10.

Goldeck- Ausztria

Nem múlhatott el a tél anélkül, hogy a győri gyermekdiabetes csapat ne indult volna el a „hagyományos” sítáborozására. Ez volt bizony már a 32. !! Ismét óriási élmény volt a tábor a diabeteses gyermekeknek, de hasonlóan a kísérő felnőtteknek is. A kezdők jól vizsgáztak a harmadik naptól már felvonóztak, „ nagy pályáztak” , az évek óta velünk síelők pedig már szinte versenyzői szintet ütöttek meg . Mindezt úgy,hogy közben „ álom szép „ kategóriában mozogtak a vércukor szintek .

Ebben az évben a részletes beszámolót egy kísérő „ vendég „ apuka készítette el.

Köszönöm munkatársaim áldozatos munkáját (Tuifel Andrea – a főszervező , dr Gál Veronika, Tóthné Sebestyén Tímea,Török Ibolya, dr Széchenyi Renáta), a volt gondozottainknak akik már felnőttként kitartanak mellettünk és segítik a táboroztatásainkat (Svarda Sándor , Szilágyi Ákos) és a fáradhatatlan síoktatóinknak Nagy Zsoltnak a segítségét akinek óriási szerepe volt abban,hogy ez évben is baleset mentesen zárhattuk a sítáborunkat.

Dr. Niederland Tamás

Főorvos

Győr-Moson-Sopron megyei

Gyermekdiabetologia Gondozó Vezető

Élménybeszámoló, 2017.03.11 Goldecki síelés.

A történet a 2016 évi szépalmai Törp Táborra nyúlik vissza. A családi edukációs hétvége alatt ismerkedtünk meg a győri gyermek cukorbeteg gondozó és a LURKO (Győri Kórház Gyermekosztályért Alapítvány) munkatársaival. Idén télen értesültünk arról, hogy lenne szabad hely a győriek által rendszeresen megszervezett sítáborban. A nyár folyamán 6 éves fiam Dani, életében először egy domboldalon, egy műanyag pályán kipróbálta a síelést és nagyon tetszett neki, ezért gyorsan felvettük a kapcsolatot Tuifel Andreával (az egyik szervező), hogy szeretnénk részt venni a sítáborban. A tábort eredetileg 9 évesnél idősebb cukorbeteg gyerekeknek szervezik, de a körülmények és a szervezők jóindulatának köszönhetően, Dani is részt vehetett a táborban szülői felügyelettel. A szülői felügyeletet, én az apuka vállaltam nem kis izgalommal, tartva attól, hogy miként fogjuk kezelni Dani „cukrait” ebben a különleges helyzetben.

A goldecki sírégióba 6 órás buszút vezetett, ami alatt a fiam máris új barátságot kötött, Samuval, egy másik diabos kislíúval. (Az aggódo apuka itt kezdett megnyugodni, hogy jó helyre kerültünk.) Megérkezés és a szállás elfoglalása után már nem sok idő maradt a vacsoráig, ahol Dani már az új

barátaival ült, így lehetőségem volt megismerkedni a csapat felnőtt tagjaival is. A házirend ismertetése után világossá vált számomra, (amit eddig is sejtettem) hogy a laza hangulat és a gördülékeny "ügymenet" mögött profi szakemberek, évek alatt kikristályosodott tapasztalata áll. Az étkezések, a szoba beosztások, az éjjeli ügyelet megszervezése csak példák a sorban.

Másnap reggeli után indult a csapat a sípályára. A társaság gyorsan csapatokra bomlott, ki-ki tudása alapján vehette célba a neki megfelelő pályát. Itt a kezdőket Nagy Zsolt síoktató vette a szárnyai alá Sebestyen Tímea felügyelete alatt. Ez a nap nekünk, a síoktatásról és a "hiporól" szólt. Az elsőt Zsolt kontrolálta a másodikat Tímea segítségével (számomra elképzelhetetlen mennyiségű szénhidráttal) jómagam. A nap végére sok tapasztalattal és élménnyel gazdagodva, holt fáradtan ültünk be a buszba. A vacsoránál a szénhidrátok megbeccsülésében ismét Tímea sietett a segítségemre. A vacsorámat még be sem fejeztem, amikor fiam, Dani "eltűnt" a barátaival pingpongozni. (Az immár nem aggódó apuka biztosan érezte, hogy jó helyre kerültek.)

Harmadnap az immár megszokott menetrendet követve, korán a sípálya felé tartottunk. A felvonóban, gyors konzultáció után, Dr. Gál Veronika tanácsára állítottam Dani bázisán, hogy elkerüljük az előző napi "hipo"-t. Itt jegyzem meg a tábor különleges mivoltát, hogy egy hat személyes sífelvonóban kérhettem és kaptam szaktanácsot Dani inzulin adagolásához. A nap folyamán Zsolti bácsi kezei alatt csiszolódott a sítudásunk. Szerencsére a jó idő kitartott, és délben a csomagolt szendvicseket és Sanyi bácsi „világ legfinomabb” teáját a gyönyörűen szikrázó napsütésben tudtuk elfogyasztani. Délután már a csákányos felvonóval folytattuk a programot. Este a vacsora előtt a felnőtteknek szauna és mártózás a fagyos tóban, a gyerekeknek az elmaradhatatlan pingpong rangadó volt soron. Vacsorára Böde néni házias ízű és embert próbáló adagjai kényeztették a társaságot. Teli hassal igazán jól esett a vacsora utáni társasjáték és beszélgetés.

Negyednap reggel az egész társaság felment a csúcsra, így a kezdők a profik felügyelete alatt élvezhették a gyönyörű tájat és a számukra „rémisztő” lejtőket. Délután a csipet csapat a biztonságosabb terepet választotta, de engem Ibolya és Sándor elcsalt Dani mellől a csúcsra mondván, hogy mindkettőnek jobb lesz úgy. Így míg Dani a barátaival Zsolti és Timi felügyelete alatt siklott, én a középhaladókkal próbáltam tartani a sikló lépést. Csodálatos nap volt ez is. Este rajtam már látszott a fáradtság, de Daniban még mindig megvolt a lendület az esti pingpongozáshoz.

Az utolsó síelés napon már érezhetően mindenki fáradtabb volt, és az idő is romlott. Danival délelőtt még egy kicsit síeltünk, de délután már inkább hóembert építettünk és a „Hütté”-ben pihentünk. Úgy gondolom mindkettőnk elérte a kellemesen kimerült állapotot. Az utolsó este beszélgetéssel és sok-sok nevetéssel telt.

Péntek reggel indult a busz hazafelé a kimerült társasággal. Szerencsére Jani, a buszsofőr biztonságban hazahozott minket.

Végezetül szeretném köszönetemet kifejezni annak a sok csodálatos embernek, akik lehetővé tették és szakmai tudásukkal támogatták, hogy cukorbeteg kisfiam rész vegyen élete első sítáborában, ahol új barátokat talált és önfeledten sportolhatott egy teljes hetet.

Köszönettel:
Gyovai Gergő

Bp., 2017. 03. 16.

